

Az erőtlenek ereje

Fabiny
Tamás

A világ közel száz országában olvassák rendszeresen a Bibliát az úgynevezett *Losungen* alapján, amely magyarul *Bibliaolvasó útmutató* címmel jelenik meg. Ebben nemcsak minden napnak, hétnek és hónapnak, hanem minden esztendőnek is megvan a kijelölt szentírási igéje. 2012-ben szerte a világban egy Pál apostolnál olvasható mondat alapján próbálunk tájékozódni: „...az én erőm erőtlenség által ér célhoz.” (2Kor 12,9b) Az apostol úgy örökíti ránk ezt a mondatot, mint amelyet ő – élete egy válságos szakaszában – vigaszként kapott a feltámadott Jézustól. Erő a gyengeségben.

Jézus önmagáról mondja ezt. Ezt láthattuk karácsonykor: a hatalmas Isten fia istállóban jött a világra. Szülőszoba a trágyán, barmok között. És Jézus ágyán nem volt paplan, jaj, de fázott az ártatlan. Ám az ő ereje éppen ebben az erőtlenségében nyilvánult meg. Mint ahogy a felnőtt Jézus is merte vállalni gyengeségét. Fáradtan és elgyötörten roskadt le a sikári kúthoz, és egy samaritánus asszonytól kért inni. Máskor meg kimerülten aludt a csónak mélyén, amikor tanítványai a viharral küzdöttek. Nem szégyellte gyengeségét, amikor sírt barátja, Lázár haláláról értesülve. És ereje erőtlenségben nyilvánult meg, amikor a golgotai kereszten a testi és lelki fájdalmak közepette vállalta a szenvedést. Hagyta, hogy korbácsolják, leköpdössék, megcsúfolják. Eltúrte, hogy karikatúrakirályt csináljanak belőle: kezébe a pribékek jogar helyett nádszálat adtak, testére bíborruha helyett egy köntöst dobtak, fejére korona helyett tövist raktak, közben pedig magukat mórrikálva hajlongtak: „Üdvöz légy, zsidók királya...” És neki kiszáradt a torka, és cserepes volt az ajka. Valóságosan szenvedett, nem valami „isteni színjátékot” élt át. Isten fia, akinek hatalma lett volna ég és föld felett, valóságosan szomjazott! Ezzel pedig megszentelt minden szomjúságot és éhezést, megszentelt minden erőtlenséget. Így is azonosult minden szenvedővel, fizikailag vagy lelkileg szomjazóval.

Az erőtlenséget vállaló és a gyengét segítő Jézusban teljesedtek be Ézsaiás próféciai a szenvedő szolgálóról:

„Nem kiált, nem lármáz,
nem hallatja szavát az utcán.
A megrepedt nádszálat nem töri össze,
a füstölgő méceszt nem oltja el...” (Ézs 42,2–3)

„Nem volt neki szép alakja,
amiben gyönyörködhattünk volna,
sem olyan külseje, amiért kedvelhattük volna.
Megvetett volt, és emberektől elhagyatott,
fájdalmak férfia, betegség ismerője.
Eltakartuk arcunkat előle,
megvetett volt, nem törődtünk vele.
Pedig a mi betegségeinket viselte,
a mi fájdalmainkat hordozta.” (Ézs 53,2–4)

Ő a Golgotán ezt is mondta: „*Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet.*” (Lk 23,46b) Ez volt Jézus hetedik szava a kereszten. A végső. Az utolsó szó jogán is imádkozott. Úgy, amint zsidó kisfiúk este végigmondták ezt a zsoltárt. Képzeljük el, mintha azt imádkozta volna: „Én Istenem, jó Istenem, becsukódik már a szemem...” Jézus nemcsak beszélt arról, hogy gyermekké kell lenni, de a kereszten maga is újra kisfiú lett. Vállalva a gyengeséget, a kiszolgáltatottságot – ám éppen ezért a nála erősebbre, a mennyei Atyára hagyatkozva.

2012 igéje a mi gyengeségeinkre és a mi emberi korlátainkra is utal. Sokat jelentett nekem, amikor először találkoztam egyik püspök elődöm, Szabó József *Áldott fáradság* című írásával: „Fáradt vagyok. Ó, az a nyomorult emberi fáradság, amelyet olyan jól ismerek. Mellém telepszik alkonyatkor; nagy, nehéz zsákot tesz a vállamra, súlyos ólmot kezembe-lábamba, s húz-húz lefelé... Miért nem lehet az ember mindig friss, eleven, tette kész, ruganyos akaratú, hogy így állhatna mindig Isten audienciájára...?! Úgy találtam, hogy ha az ember elég alázatos tud lenni, akkor még a fáradság is evangéliumi örömhírt tud jelenteni. Igen, mert Jézus is elfáradt. Aki világokat tart a kezében, és a csillagokkal labdázhatik, egyszer úgy elfáradt az úton, hogy »azonmód« leült. Elcsigázott teste restelkedés nélkül azonmód leroskadt Jákób kútjának kávjára... Ez azt jelenti, hogy amikor fáradt vagyok, akkor Jézushoz hasonlítok.”

Nem kell tehát szégyellnünk gyengeségünket. Amikor fogytán az erőnk. Estére ólmos fáradság lesz úrrá rajtunk, és kimerülten zuhanunk az ágyba. Amikor fel sem tudunk onnan kelni, mert betegek vagyunk. Amikor kezünkben a tárgyak, fejünkben, mint rostán át, a gondolatok hullanak ki. A korinthusi levélből tudjuk, hogy Pál, a népek apostola ismerte a gyengeségnek ezt az állapotát. Tövis adatott a testébe, és folyamatosan gyötörte őt a Sátán angyala. Ezért háromszor kérte az Urat, hogy a kísértő távozzék el tőle. Ekkor kapta Jézustól ezt a vigasztaló üzenetet: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*”

Mivel mind Jézus, mind Pál apostol tudott gyenge lenni, mintegy megszentelődött az erőtlenség. Ezért egy olyan világban, amely újra és újra az erőseknek kedvez, mi vegyük észre az erőtlent. Akinek Jézushoz hasonlóan nincsen ágyán paplan, sőt akinek már ágya sincsen. Aki elveszítette munkáját, szeretteit, hitét. Aki az örök vesztes. Aki napról napra tengeti életét. Aki nem szoláriumban, hanem vastüdőben fekszik. Aki nem teljesítménynövelő doppingszert szed, hanem életmentő gyógyszert. Aki számára a „való világ” nem egy mesterségesen létrehozott, álságosan laza környezetet jelent pezsgőfürdővel, hanem a kórházi ágyat a lélegeztetőgéppel. Akit magára hagynak pártok, és akit nem képviselnek a szakszervezetek. Ám akihez mélyre hajol a feltámadott Jézus, és ezt mondja neki: „*Elég neked az én kegyelmem, mert az én erőm erőtlenség által ér célhoz.*”

2012 igéje decentrál, vagyis segít abban, hogy saját gyöngeségeinktől mások erőtlenségéhez forduljunk. Feltáruhat előttünk egy egészen új világ, például a halmozottan fogyatékosok között, ahol már az is óriási eredménynek számít, ha a túlmozgásos kisfiú az evőkanállal megtalálja a száját. Hidrokefál gyermekek mellett. Befogadva a brutális férj miatt otthonról menekülő fiatalasszonyt és gyermekeit. Cigányok között. A hajléktalanoknak nappali melegedőt, meleg ebédet és éjjeli menedéket biztosítva. Távoli tanyákon élőknek ebédet és gyógyszert szállítva. Idős testvérek alkonyi éveit szebbé téve.

Napról napra megtapasztalva, hogy mit jelent a gyengeségben megmutakozó erő.

Fabiny Tamás az Északi Evangélikus Egyházkerület püspöke.